

Dobrý den, paní Shannonová!

*Před lety mne šéfredaktor XB-1 upozornil na překlad románu **Kostičas**, pozoruhodné prvotiny mladé brúské autorky **Samanthy Shannonové**. Nečekala bych, že se s ní jednou setkám. Na konci roku 2022 navštívila Česko; nyní vychází v jejím dvorním nakladatelství **Host dvojice novel ze světa Kostičasu**. Snad se zanedlouho dočkáme také české verze knihy **A Day of Falling Night**, prequelu úspěšného **Převorství u pomerančovníku**. Upřímně, **Samantha je velice sympatická, bezprostřední, skromná, přemýšlivá – a krásně se s ní povídá!***

Když jsem se v patnácti začala vážně věnovat psaní, řekl mi legendární editor české fantastiky Vojtěch Kaplan: „Užijte si to.“ Něco podobného vám poradil Neil Gaiman: „Don't forget to enjoy yourself.“ Berete dnes literární tvorbu víc jako profesi spojenou s povinností, zábavu, touhu vyprávět příběhy – nebo jako směs všech těchto aspektů?

Psaní bylo mým koníčkem ještě předtím, než se stalo mou prací. Ale první editace mi vždycky připadá jako operace, kdy přestavujete něčí kosti. Píšu velmi dlouho, pracuji v termínu a někdy mám pocit, že se předháním mezi snahou dostat svou knihu včas ke čtenářům versus ujistit se o její kvalitě. Literární tvorba představuje výzvu, ale nikdy mě nepřestala bavit a jsem moc vděčná, že to můžu dělat.

Zdědila jste po otci irský původ. Promítá se vám kulturní a genetické dědictví do tvorby, případně do života?

Neobjevuje se tolik v mém každodenním životě, protože jsem nežila v Irsku, bohužel, i když bych si to přála. Ale irské motivy a ozvěny historických traumat jsem vložila do *Kostičasu*. Vnímáte, že jste členem diaspory nějaké země, a zároveň chápete, že jste v ní nikdy nežili a plně jí nerozumíte. Pokaždé, když jedu do Irska, cítím k němu vztah i smutek, že ho vlastně dobře neznám. Doufám, že příští rok, než se znovu pustím do psaní, budu po Irsku trochu cestovat. Je to velmi zvláštní pocit, že mě to někam táhne.

Prorokovali vám úspěch dříve, než dystopie *Kostičas* vyšla – smlouva na

filmovou adaptaci byla uzavřena v r. 2012 (s nezávislou filmovou společností Imaginarium).

Román zazářil, přeložili ho do téměř třiceti jazyků, zařadil se mezi nejúspěšnější tituly roku. Neztěžuje vám oslnivý start současnou práci?

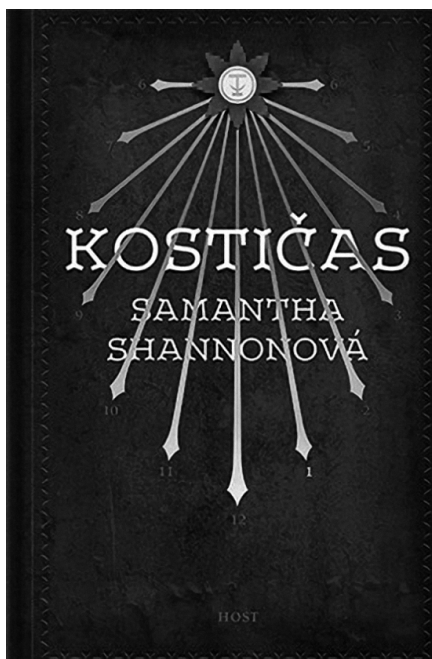
Ano, a byla jsem si toho vědoma i tehdy, když jsem byla v době příprav na *Kostičas* v obrovském psychickém vypětí, protože se o mne zajímali hlavně jako o člověka. Byla jsem velmi mladá, teprve dvacet, když jsem dostala smlouvu na knihu, kterou vlastně zatím nečetli. Celou tu dobu jsem si to uvědomovala, a lidé mi předpovídali, že budu další J. K. Rowlingová a že budu fenomenální. A já jim pořád odpovídala: „Nikdo moji knížku ještě nečetl, chci,

aby mě hodnotili podle ní, a chci bodovat jako Samantha Shannonová, ne J. K. Rowlingová.“ Taky jsem si říkala: „A co když se mi to nepovede?“ Bylo to velmi stresující a těžké. Teď se cítím mnohem lépe, protože mám pocit, že jsem skutečně hodnocena na základě své práce.

První kniha je málokdy vaše nejlepší věc. Stále se učíte psát, učíte se, jak strukturovat román, rozvíjíte svůj osobní styl psaní. Mám fascinující zážitky z úprav svého debutového románu pro jubilejní vydání. Vzpomínám si, jak jsem svému nakladateli Bloomsbury řekla: „Aha, provedu nejspíš jenom jemné úpravy...“ A ono ne. Když jsem pak zadala sledování změn, byl celý rukopis červený. Odevzdala jsem nakladatelství vlastně nový text. Samozřejmě jsem velmi hrdá na knihu, kterou jsem dokázala ve dvaceti napsat... Myslím, že je velmi působivá, a nechci říkat svému mladšímu já, že by byla špatná. Ale teď jsem se o psaní naučila mnohem víc. Připadá mi, že jsem příběh vycizelovala do podoby, jakou měl mít. Možná bych ji vytvořila už tehdy, kdybych na tom byla psychicky lépe, protože situace na mne vyvíjela velký tlak a měla jsem ze svého debutu velmi smíšené pocity. Knižní klub *Today Show* (interaktivní digitální a vysílaný diskuzní seriál zaměřený na četbu, pozn. red.) zahájil své pořady *Kostičase* jako vůbec první knihou. Měla jsem velké štěstí, že se o mně a mém románu hodně hovořilo a psalo, což byl důvod, proč se stal bestsellerem *New York Times*. Ale je to těžké, když se chceš neustále zlepšovat. Pokud tvůj první román získá veliký ohlas, ten druhý jej pravděpodobně nepřekoná. Rozjela jsem se s *Kostičase* a pak šla mírně dolů. Zvedlo se to zas až u *Převorství u pomerančovníku* (Host 2020).

Jasnovidectvím a paranormálními jevy jste se zabývala kvůli sérii *Kostičas*, osobně na esoteriku a věštecké víze nedáte. Jenže i literární tvorba je trochu jasnovidectví.

To je zajímavá součást psaní. Můj nový román *A Day of Fallen Night* je o pandemii, a já jsem absolutně netušila, že přijde covid. Získala jsem bizarní zkušenost, když jsem psala o pandemii během pandemie. Nikdo mi neuvěří, že to nebylo inspirováno covidem, ale černou

smrtí. Dalším příkladem je zrušení rozsudku Roe versus Wade ve Spojených státech, který zaručoval ženám právo na potrat. *A Day of Fallen Night* se hodně zabývá tělesnou autonomií a těhotenstvím. Věděla jsem o diskuzích kolem potratového zákona, ale netušila jsem, jak Nejvyšší soud USA rozhodne. Je velmi zvláštní, jak autoři někdy dokážou předvídat.

Fanoušci se nemohou dočkat, až se *Kostičas* objeví na stříbrném plátně, popřípadě na VOD. Kdy se budeme moci s postavami knihy setkat vizuálně?

Opravdu nevím. Film a televize jsou neuvěřitelně pomalé, několik let jsem pracovala s Andym Serkisem a studiem Imaginarium na adaptaci *Kostičasu* pro film. Nakonec jsem si uvědomila, že by to nefungovalo a vhodnější by byl seriál. Nyní přecházíme k televizi, napsala jsem pilotní díl, a jak to vypadá, společnost, se kterou pracuji, shání scenáristu, abychom probrali můj scénář.

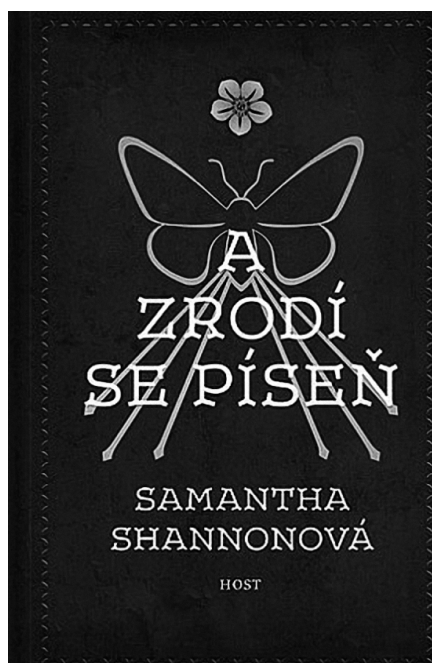
***Kostičas* se uzavře sedmým dílem, u nás byly vydány čtyři svazky kromě kouzelného mystifikačního průvodce mezi jasnovidci *On the Merits of Unnaturalness*. Českým čtenářům chyběl také prequel *The Pale Dreamer* a intermezzo mezi třetím a čtvrtým dílem nazvané *The Dawn Chorus*, které vyšly jako e-booky. U nás teď obě novely *Bledý snílek / Píseň úsvitu* vydává ve společném svazku nakladatelství Host. Váš svět *Kostičasu* se rozrůstá a prohlubuje. Objeví se další knižní vsuvky tak trochu mimo plán?**

Přemýšlím o tom, že bych překryla dějovou mezeru mezi čtvrtým a pátým svazkem. Zřejmě by ji nevyprávěla protagonistka Paige Mahoneyová a příběh by se zabýval dalšími postavami v sérii. Nejsm si stoprocentně jistá, ale zvažuji to.

High fantasy *Převorství u pomerančovníku* s draky, charismatickými hrdinkami, inspirací svatým Jiřím a queer poselstvím byla zamýšlena jako solitérní román. Pak jste k němu napsala samostatný prequel *A Day of Fallen Night*, který se dostal na pulty knihkupectví v únoru 2023.

Vzpomínám si, jak jsem svému agentovi řekla, že *Převorství* bude samostatný svazek, a on se na mě podíval a mínil, že když v sérii *Kostičasu* plánuji sedm knih, není možné, abych vytvořila

nějaký svět a pak ho nechala být. Měl pravdu, chtěla jsem, aby *Převorství* působilo jako věrohodné epické fantasy dobrodružství, takže to znamenalo hodně budování samostatného univerza. Než jsem se dostala na konec knihy, uvědomila jsem si, že obrovský svět s magickým systémem, se všemi zeměmi a společnostmi a historií, který jsem vybudovala, obnáší ještě mnoho fascinujících příběhů. Přišlo mi smutné, abych jej opustila. A na první knihu jsem měla krásné reakce: chtěla jsem proto, aby se k ní čtenáři vrátili.

Vzniká tak série *The Roots of Chaos* (*Kořeny chaosu*). Připravujete třetí svazek, který věnujete málo známé řecké bohyni duhy Iris.

Objevuje se hnutí autorek, které se hlásí k příběhům žen, čerpají z mytologie nebo vezmou pozapomenutou reálnou postavu a obohatí ji. Je důležité, abychom vybudovali něco jako knihovnu ženských dějin, protože ženy byly z historie často vyčleňovány. Líbí se mi, že moderní autorky jejich příběhy obnovují a tvoří knihy, které je budou do detailů vyprávět. A řecká mytologie mě vždycky přitahovala. *Kostičas* je vlastně reimaginace Promethea a Pandory. Když jsem si znovu četla *Iliadu*, všimla jsem si, že Iris je bohyně, které se opravdu nedostává pozornosti. Ale kdykoli se v *Iliadě* objeví, vždycky mi její vystupování připadá zajímavé. Od dětství jsem milovala duhu a všechno, co má duhové barvy. Myšlenka převyprávět příběh bohyně duhy mě velice zaujala. Nemám až tak hluboké znalosti o mytologii, ale tě-

ším se na to, že ji budu zkoumat, a myslím, že nabídnu feministický pohled na *Iliadu*, který, doufám, se bude čtenářům líbit.

Jak rozsáhlá by série *The Roots of Chaos* měla být a jak na sebe budou jednotlivé části navazovat?

Bude to další prequel k románu *Převorství u pomerančovníku*. Ráda bych mu někdy napsala pokračování, ale víc mne láká vrátit se do historie jeho světa. Představím zrod všech problémů včetně existující nerovnováhy, ukážu roli magie a to, co stane, když se její systém vymkne kontrole. Nejspíš se do toho pustím až za pár let, protože půjde o rozsáhlé knihy, jejich příprava, napsání a editace trvá velmi dlouho. *Převorství* (pozn. v českém překladu obnáší 850 stran) a *A Day of Fallen Night* mi zabraly v průměru tři roky. Musím také myslet na to, co mám ještě v plánu, a tak chci v ideálním případě napsat šestý díl *Kostičasu* dřív, než se pustím do třetího svazku *The Roots of Chaos*.

Začala jste psát *Převorství u pomerančovníku* v pracovní mezeře mezi třetím svazkem a navazujícím. Musíte příběhové linie obou sérií držet v hlavě a průběžně s nimi pracovat. Pokud by některý motiv, scéna či postava mohly být použity v jednom či druhém vyprávění, podle čeho se rozhodujete, kde lépe poslouží a vyniknou?

V některých ohledech jsou to velmi podobné série, ale jinak se jedna z nich odehrává ve znamení králů a mečů a druhou charakterizuje dystopie a futurismus. Myslím, že jsem ještě nikdy neměla nápad, u kterého bych si nebyla jistá, do které série se hodí. Baví mě pracovat na obou najednou, protože když mi schází podněty pro jednu z nich, mohu se přesunout jinam, dokud se inspirace nevrátí. Případá mi, že práce na obou sériích současně jim pomohla a že se můj styl psaní dost zlepšil. Díky tomu má kniha výstižněji stavěné věty. Když jsem byla mladší, vždycky jsem psala ve třetí osobě; k této formě jsem se vrátila v *Převorství u pomerančovníku* a našla jsem tak cestu k lyričtějšímu slohu.

Stává se vám, že při psaní uváznete v nějaké složitější, pracné pasáži? Co vám pomáhá? Jaký způsobem se z patové situace dostanete?

Svízel se týká hlavně zápletek mých

knih. *Kostičas* je tvořen sedmi postupně vydávanými svazky a text, který už je vytištěný, nemohu změnit. Musím s tím počítat v rozvíjení děje, a někdy to komplikuje práci. Pomáhá dobrý editor, zejména kvůli profesionální úpravě. Ale pokud se opravdu zaseknu, na chvíli od počítače odejdu na procházku. Někdy, když se na věci dívám příliš dlouho, uvíznu v jednom způsobu myšlení; no ano, psát je složité.

Píšete si podrobnou synopsi, rozdělujete děj do kapitol a pečlivě hodnotíte, kdy, co a proč upravit. Na počátku vaší tvorby jste kladla důraz na instinktivnější tvůrčí přístup. Vybudujete základy světa, příběhu, který se v něm odehrává, a jeho protagonistů, a pak sledujete, jak si hrdinové v těch podmínkách a nastavených pravidlech poradí.

Po třetím svazku *A zrodí se píseň* se to hodně změnilo. Každý autor, kterého osobně znám, měl ve své kariéře špatnou knihu, která ho téměř psychicky zničila. Kniha, kterou prostě nedokázali správně zpracovat. Pro mě to byla *A zrodí se píseň*. Odevzdala jsem ji svému redaktorovi a velmi jsem spěchala, protože jsem chtěla, aby se co nejdříve dostala k mým čtenářům. Jenže on se úplně odmlčel, což se mi nikdy předtím nestalo, a já si říkala ach bože, tady jsem něco pořádně zvorala. Knížka nebyla dobrá, uspěla jsem ji. Posloužila jen jako most mezi druhým a čtvrtým dílem, než aby byla sama o sobě silným příběhem.

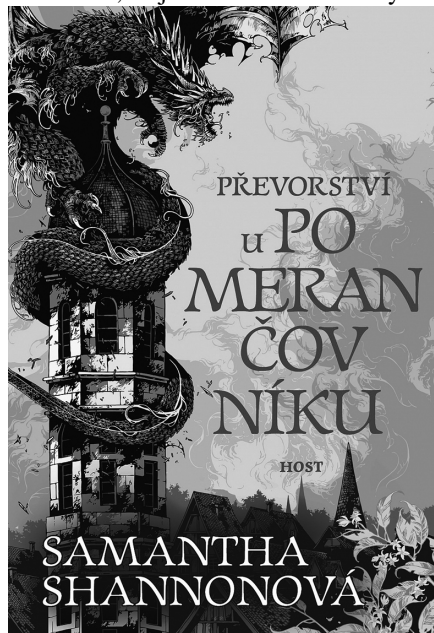
Byl to strašně bolestivý proces, kdy jsem ji nakonec musela úplně přepsat. V nakladatelství jsou lidé slušní, nikdo nechtěl říct: tohle je špatné, začni znovu. Takže po mně pořád chtěli, abych dělala velmi intenzivní strukturální úpravy, kdy jsem v podstatě přestavovala cihlu po cihle, místo abych to celé zbořila a začala znovu. Vyměňovat každou cihlu bylo velmi těžké a rozhodně to změnilo můj přístup k psaní, protože jsem *A zrodí se píseň* nijak zvlášť neplánovala, psala jsem impulzivně, rovnou bez přípravy.

Potom jsem se domluvila se svým editorem, vždycky jsem si napsala podrobnou synopsi toho, co se bude dít, a pak jsme si o tom povídali a mohli jsme každou složku proklepat tak, abychom měli pocit, že to bude fungovat. Od té doby pokaždé napíšu synopsi, promluví si o ní s editorem a poté se pustím

do knihy. Alespoň jsme oba na stejné vlně ohledně toho, co se v románu bude dít, než se do něj pustím. Můžeme zatímčas identifikovat případné problémy a předem je vyžehlit.

Dokážete utáhnout dlouhé série a přitom udržet jejich poutavost i vnitřní logiku a konzistenci. Ale přispěla jste se také povídkou *Marigold* do netradičně pojaté sbírky *Because You Love to Hate Me*. Jak se vám píše krátká próza?

Je pro mne obtížná. Napsala jsem pouze dvě publikované povídky, *Amrita* (2013) a *Marigold* (2017). Myslím, že je to skutečné umění. Podobá se beletrii pro děti v tom, že je třeba dostat na malý

počet stran poměrně velké a složité myšlenky, jenže já svoje nápady ráda rozvíjím. *Marigold* byl zajímavý, protože šlo o antologii, ve které se autoři YA spojili s populárními youtubery, aby přetvořili pohádky z pohledu často nepochopeného padoucha. Vyzkoušela jsem si úplně novou část svého psaní, takže jsem na sebe tlačila a překonávala samu sebe. Nevím, jestli je tím nejlepším, co jsem kdy napsala. Ale byla to zábava.

Používáte při tvorbě svých postav reálné modely, ať historické nebo soudobé?

Velmi zřídka jsou založeny na moderních skutečných lidech. Určitě na nikom, koho znám, protože by bylo trapné je zabít. Jo, to bych neudělala! Ale některé postavy jsou více či méně založeny na historických postavách. Když jsem psala *Day of Fallen Night*, tak

jsem si vypracovala postup, že беру své postavy na kafe, Věděl jsem, že budu muset mít úplně nové obsazení děje, který se odehrává půl tisíciletí před *Převorstvím*. Načrtla jsem si tedy v hrubých rysech vizi každého z účinkujících. Pak jsem se vypravila s notebookem do kavárny. A v duchu se začnu postav vyptávat jako v interview: kdo jsi, kdo je tvoje partnerka, a podobně. Pomáhá mi to vytvořit si prvotní představu o tom, kým dotyčný je. Pak ho začnu psát, zasadím ho do scény a uvidím, co se stane. Takhle začnu pěstovat postavy a pak je pomalu zalévám, dokud nevykvetou.

Která postava nebo typ osobnosti je vám nejvzdálenější? Jakou byste měla opravdu problém napsat?

Někdy očekávám, že postava bude odtahit, a ve skutečnosti je to mnohem lehčí, než jsem si myslela. Jednou z velkých výzev v *Převorství u pomerančovníku* byla postava čtyřiašedesátiletého muže. Všechny ostatní mi byly věkem bližší, ale Nicolas byl mimo mé osobní pole znalostí a čekala jsem, že to bude velmi obtížné. Věděla jsem, jakou postavu chci, aby hrál, ale nebyla jsem si jistá, jak moc se s ním spojím na osobní úrovni. A pak jsem si ho naprosto zamilovala, bylo to neuvěřitelně a nečekaně snadné. Je samozřejmě jednodušší, když s postavou sdílím prvky života. Mám na mysli Paige z *Kostičasu*. Cyklus jsem začala psát, když mi bylo devatenáct a pracovala jsem v Londýně – úplně stejně jako Paige, takže jsme si byly hodně podobné. Zatím jsem se ale neseptkala s postavou, se kterou bych se nedokázala sžít. Snažila jsem se myslet jen na lidské jádro toho člověka, a zdá se, že se do něj dokážu vcítit.

Vaše hrdinky jsou víc než sexy bojovnice se svaly a zbraní, jak se často objevují v žánru fantastiky. Jsou silné ne pro zrcadlovou replikaci mužských charakteristik, ale pro ryze ženské odhodlání a duševní energii, jistou typickou komplikovanost („ženský jsou složitý“), a hlavně pro neokázalý soucit.

Je to lákavé předvést postavu jako hroubovou nebo zlou. Jsou vykresleny temně jako velice chladné, chtějí zabít a zničit své nepřátele, soucit je považován za špatný nebo změkčilý. Nechtěla jsem, aby se to stalo mým postavám. Myslím, že zvláště mužské hrdiny posílí, jestliže jsou představeni v kontaktu se svými

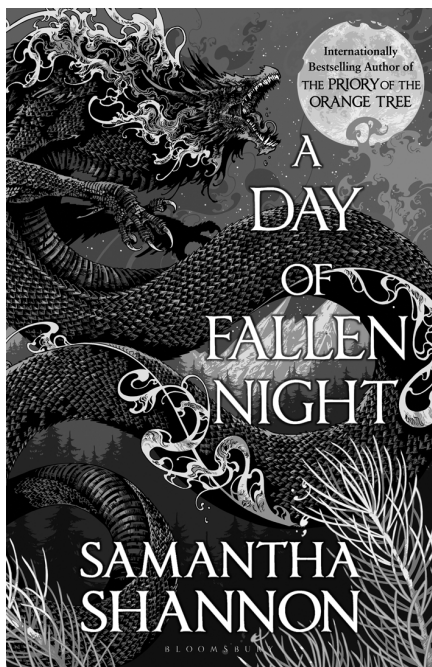
emocemi a jsou něžní. Vytvořila jsem například válečnici, která je zároveň nepohodovější, nejsmutnější a nejlaskavější člověk. Opravdu ráda jsem ji psala, bylo potěšení pobývat v její hlavě, protože je tak vlídná a velkorysá.

V době, kdy vyšel *Kostičas* (2013-14), se vynořila představa, že ženská postava, aby byla silná, musí mít mužské aspekty. Zčásti to způsobily fenomény *Hunger Games* a *Stmívání*, jehož protagonistka Bella bývá považována za slabou ženskou postavu. Jsme jako společnost poměrně misogynní, a proto se vysmíváme typicky ženskému vzoru myšlení a chování. Smutná a pasivní Bella není úžasná postava nebo vzor, ale byla trochu nespravedlivě očerňována za to, že je v podstatě tradičně ženská. Pak se objeví téměř přímý protiklad - Katniss z *Hunger Games*, vykreslená jako tradičně mužská. Je stoická, neumí vyjádřit své emoce, je doslova lovkyně a sběračkou pro svou rodinu. I to může být velmi působivé, ukázat ženu s vlastnostmi, které si spojujeme s muži. Ale pokládat ji za jedinou alternativu je nefér vůči typům jako je Bella a vlastně i Katniss, kterou chybně oploštili, protože je ve skutečnosti velmi komplexní a může být velmi zranitelná. Ale lidé si o ní mysleli, že je to „SILNÁ ŽENSKÁ POSTAVA“, zrozená, aby ničila svého nepřítele. Vytvořilo to velké schéma pro ženskou postavu a dotklo se to i mne. Vymyslela jsem předtím hrdinku, která je v některých ohledech podobná Katniss. A někdo se mne pak v roce 2014 v rozhovoru optal: „Proč jsi napsala ženskou postavu, která není silná jako Katniss Everdeen?“ Tak mne to šokovalo, že jsem se ani nezeptala, co tím myslí. Vznikl trend, kdy čtenáři považovali za špatné ženské postavy, co byly zranitelné nebo soucítěné, a navíc cokoli tradičně feminního. Takže hrdinky „neustále ničily své nepřátele“, jak vidíte v Hollywoodu dodnes. Mám ráda, když mé hrdinky jsou bojovnice, ale také z nich nechci udělat jen mužské typy a brutální stroje na zabíjení. Není to jediný způsob, jak být silnou ženou. Je pro mě důležité zachovat jí cit a laskavost. I kdyby měly být postavy morálně šedé, přijde mi zajímavější, když nejsou jen čistě zlé, brutální a chladné.

To může být docela těžké, že?

Vidět ženské padouchy může být velmi zajímavé, je to určitý druh inverze toho, co očekáváme. Samozřejmě píšu s žen-

skými postavami, sama jsem žena, je to něco, co mě automaticky přitahuje. Nyní vedeme diferencovanější rozhovory o ženských aktérech a o tom, jak lze prozkoumat tradičně ženské záležitosti a věci, které jsou s ženstvím historicky spojeny, třeba těhotenství. Mateřství je často vykreslováno jako konec ženské cesty. Vdá se, má děti a to je šťastný konec. Myslela jsem, že bude zajímavější, když to u svých hrdinek vyličím jako začátek anebo součást jejich příběhu: jsou matky, ale také bojovnice. Nejde o to, že bychom ženu zbavovali žen-

skosti, aby byla silná, jedná se o to, aby byla postava komplexní a zajímavá. Chci komplexní ženské postavy, ne velká písmena, silné ženské postavy v tom smyslu, jak o tom právě hovořím.

Pozorný čtenář vašich knih vycítí, že máte ráda hudbu. Ještě zřetelněji pozná, že toho víte spoustu o genezi a vnitřní podstatě slov. Důmyslná hra s nimi je váš trade mark. Čím vás láká etymologie?

Můj zájem o jazyky začal na univerzitě, studovala jsem angličtinu od počátků až po současnost. Angličtina bývala čistě germánským jazykem, ale pak do ní vtrhli Normané a latinizovali ji: bylo velmi poutavé sledovat její vývoj a rozdíl mezi slovy. Když jsem psala *Převorství u pomerančovníku*, musela jsem řešit, jak pojmenovat postavy. V rámci své práce moderuji akce a dělám spoustu rozhovorů s jinými autory fantastiky. Ptám se jich: jak pojmenováváte své postavy, odkud to máte? Škála odpovědí je velmi zajímavá, existují různé

metody. Někdy si vybírají jména ze své kultury a někdy třeba jen buší do klávesnice, dokud něco nevytvoří.

A já jsem se asi na rok opravdu zasekla. Nevěděla jsem, co si počít se jmény postav, protože každá země v *Převorství* je volně založena na nějaké skutečné oblasti, ale není jí natolik blízká, abych měla pocit, že je vhodné používat jména, která odtud pocházejí. Až mne napadlo, proč nepoužít pro pojmenování postav starou angličtinu, kterou jsem studovala. Našla jsem databázi, kde zadáte slovo a zobrazí se vám jeho předchozí tvar, který někdy zní jako jméno. Některé postavy v *Převorství* se jmenují podle mytologických postav, většinou však pocházejí právě ze starých slov. Jsem ráda, že mám tuto metodu k dispozici, protože je to pořád dlouhý proces. Pokaždé si pohrávám se jmény až do poslední minuty, kdy jde kniha do tisku, stále je měním, nejsem s nimi úplně spokojená. Ale jako výzva se mi to líbí!

Máte smysl pro detail a dobovou atmosféru, umíte pracovat s archivními zdroji, ctíte a chápete minulost. Neuvažovala jste, že byste se v budoucnu pustila do historické fikce?

Někdy bych ráda napsala čistě historický román, zejména pokud jde o nové pojetí ženských příběhů z minulosti, napadá mě několik osudů žen, které bych ráda oživila. Obávám se ale, že jsem takový perfekcionista, že by mi trvalo roky výzkumu, než bych se cítila jistá, že o té době mohu psát. Chtěla bych mít každý detail správně a myslím, že by to trvalo dlouho! Doufám, že Iris bude dobrým mostem mezi fantasy a historií, protože se budu snažit o co největší přesnost, přitom tu účinkují i magické prvky, takže to bude dobrý test, jak píšu historicky.

Vybrala jste si nějaké konkrétní historické období?

Starověké dějiny mě velmi zajímají, ale čím dále do minulosti jdete, tím méně pramenů máte k dispozici - což může být docela osvobozující, protože máte šanci vyplnit mezery. Je to také velká zodpovědnost, pokud jde o detaily, které neznáme, a vy si je snažíte představit. Chápu myšlenku starověké hereze; čím dále do minulosti, tím více mě přitahuje. Ale myslím, že zatím zůstanu u fantasy.

ptala se Františka Vrbenská